

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 300 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

DE NIEUWE WET OP HET GERECHTELIJK AKKOORD

I. — *Korte Historiek.*

Sedert vele jaren reeds maakte de nieuwe tekst het voorwerp uit van juridische studies en besprekingen, zowel in speciale commissies als in het parlement zelve. Toen het onderzoek door de Kamers in haar sessie 1939/40 zover gevorderd was dat de wet bijna op het punt stond te worden uitgevaardigd, kwam de oorlog op het laatste nippertje een definitieve stemming beletten. De secretarissen-generaal Plisnier en Ernst de Brunswick namen het project echter weder op en vaardigden het uit bij besluit dd. 9 September 1940. Ingevolge de besluitwet van Londen dd. 5 Mei 1944 werd de tijdelijke geldigheid van deze handeling der secretarissen-generaal gehandhaafd tot 15-11-46. Nadien hervatten de wetgevende kamers het ontwerp dat dan ook mits kleine wijzigingen in zijn vooroorlogse tekst bleef bestaan. De ontbinding der kamers belette echter opnieuw een definitieve stemming; de wet werd dan als B. W. uitgevaardigd door de Prins Regent op 12-11-1946, om eindelijk als wet door het parlement te worden aanvaard op 10-8-1946. Tenslotte verscheen op 11 October 1946 in het Staatsblad een besluit van de Prins Regent (dd. 25-9-1946) waarbij de oude en nieuwe tekst werden samengeschakeld.

II. — *De Nieuwe Benaming.*

Alleen reeds bij vergelijking van de oude en nieuwe benaming zal het verschil van opvatting en bedoeling die de wetgever zich voor ogen stelde duidelijk blijken.

Het komt vaak voor in economische troebele perioden dat een eerlijk zakenman zich in de onmogelijkheid bevindt zijn verbintenissen na te leven en tot failliet verklaring wordt gedwongen. Maar de noodlottige gevolgen ervan zullen niet alleen de schuldenaar bedreigen, zij zullen ook vaak zeer nadelig zijn voor de schuldeiser zelve. Daarom is het dat de wetgever een nieuw regiem had uitgedacht waardoor aan beide partijen de

mogelijkheid zou gegeven worden overeen te komen. Hierbij werd dan de eerlijke schuldenaar in de mogelijkheid gesteld zich opnieuw aan het werk te zetten mits zekere voorwaarden door de schuldeisers aanvaard en door de rechtbank goedgekeurd. Dikwijls bekwamen de schuldeisers nu een grotere betaling dan ze bij faillissement zouden hebben verkregen.

De wet van 1887 was dan ook veeleer een maatregel bestemd om de definitieve ondergang te beletten. De nieuwe wet integendeel, wil de gedachte aan nakende failliet zoveel mogelijk vermijden om eerder de nadruk te leggen op de primordiale tussenkomst van de rechter. Het is immers onloochenbaar dat de rechter ter zake over een uitgebreide bevoegdheid beschikt, hij heeft de macht om het voorgestelde akkoord te bekrachtigen of te verwerpen : van zijn goedkeuring hangt tenslotte alles af.

Met het oog daarop werd de vroegere benaming gewaard en werd in de plaats van de oude : « Akkoord tot voorkoming van faillissement » geplaatst : « Gerechtelijk akkoord ». Wil dit geen aansporing zijn die de rechtbanken erop wijst om in het vervolg strenger op te treden, en strenger dan vroeger het geval was, aanleiding en voorstellen van het akkoord te wikken en te wegen?

III. — *Werd enige verandering gebracht aan de grondvoorwaarden?*

Ongetwijfeld niet. De drie vereiste voorwaarden blijven ongewijzigd bestaan : de schuldenaar moet noodzakelijk handelaar zijn, hij moet ongelukkig en te goeder trouw zijn en tenslotte moet de meerderheid der schuldeisers het akkoord aanvaarden en moet de rechtbank dit laatste bekrachtigen. Het bizonderste doel der nieuwe wet was het verkrijgen van het akkoord te vergemakkelijken : daartoe heeft ze de grondvoorwaarden onveranderd gelaten, maar de wet veel soepeler gemaakt zoals het hierna zal blijken. Daarnaast werden ook een aantal

technische verbeteringen aangebracht die we in de loop onzer uiteenzetting bespreken.

IV. — Procedure.

De procedure behelst drie fasen : neerlegging van het rekest en onderzoek er van door de rechtbank, algemene vergadering der schuldeisers, en homologatie door de rechtbank. Deze drieledige indeling werd niet veranderd, wij zullen ze dan ook op de voet volgen.

1) Neerleggen van het rekest en onderzoek door de rechtbank.

Wie een gerechtelijk akkoord wil bekomen zal daartoe een rekest neerleggen bij de handelsrechtbank van zijn woonplaats (of bij de rechtbank van eerste aanleg zetelende in handelszaken).

Vier stukken moeten bij dit rekest gevoegd worden (art. 3) : 1) een uiteenzetting der gebeurtenissen waarop de schuldenaar zijn verzoek steunt, zoals b.v. een of andere ramp, slechte verkoop, enz...; 2) de omstandige staat van schatting van zijn actief en vermelding van het bedrag van zijn passief; 3) een lijst der erkende of beweerde schuldeisers met woonplaats en bedrag hunner schuld, en 4) de voorstellen tot akkoord.

Hier nu heeft de wetgever een eerste nuttige nieuwigheid ingeschakeld : (art. 3 § 2) in het detail van actief en passief moet speciaal vermeld worden het deel van het actief dat met een hypotheek, een pand of een voorrecht bezwaard is. Deze beslissing kan uiterst gewichtige gevolgen met zich medebrengen; wij hoeven er slechts op te wijzen dat thans niet alleen alle belastingen met een wettelijke hypotheek zijn verzekerd maar dat het zelfde geldt voor de belangrijke bijdragen van sociale aard die moeten gestort worden aan allerhande kassen of verzekeringsmaatschappijen.

De chirographaire schuldeisers zullen zodoende in de gelegenheid gesteld zijn beter over de toestand te oordelen en kunnen nagaan wat hun in geval van faling of in geval van akkoord zal worden toegekend.

De neerlegging van het rekest (dat ondertussen medegedeeld wordt aan de Procureur des Konings) schorst alle welkdanige maatregelen van uitvoering en iedere faillietverklaring op (art. 5).

De rechtbank, waar de zaak aanhangig gemaakt werd zal een rechter aanduiden die over de *ontvankelijkheid* verslag doet : binnen de acht dagen zal zij daarop beslissen of het verzoekschrift neergelegd werd in de voorziene vormen, of de rechtbank bevoegd is en of degene die het rekest hebben ingediend de bevoegdheid hadden te spreken in naam van de schuldenaar. Deze zal in de raadkamer geroepen worden en heeft er het recht zijn opwerpingen te laten horen, nieuwe maar zeer nuttige maatregel. De rechtbank kan immers het rekest onontvankelijk verklaren zonder dat aan de schuldenaar de mogelijkheid wordt gegeven deze beslissing te niet te doen, want tegen dit vonnis is geen beroep mogelijk; voor *één* geval slechts maakt de wet uitzondering : wanneer de rechtbank zich onbevoegd verklaart (art. 9 al. 2 en 3).

Eens de vragen van loutere procedure opgelost,

gaat de rechtbank over tot het onderzoek van de *gegrondheid* van het rekest.

De aangeduide rechter-kommissaris heeft 14 dagen tijd om tot een grondig nazicht van de toestand van de schuldenaar over te gaan; hij onderzoekt zijne goede trouw, de oorzaken die tot de moeilijkheden aanleiding gaven, en de voorstellen die hij doet om ze te boven te komen; hij zal zich in zijn taak kunnen laten bijstaan door een of meer deskundigen.

Hij brengt verslag uit over zijn bevindingen in de raadkamer : ook op deze vergadering wordt de schuldenaar uitgenodigd.

Daarop zal de rechtbank oordelen of de vereiste voorwaarden voorhanden zijn of niet. In het laatste geval zal zij bij gemotiveerd vonnis het verzoek verwerpen.

Dit betekent een gewichtige verandering in de bestaande wet. Destijds immers (zie dienaangaande Fredericq, 1656 en Répert. Prat.: V° concordat préventif, n° 111 e.v.) werd op grond van het verslag van het Kamerdebat aangenomen dat men hier eenvoudigweg te doen had met een beslissing uitgaande van de vrijwillige rechtsmacht van de rechtbank. Het gevolg daarvan was dat de weigering om op het rekest in te gaan niet eens hoefde gemotiveerd te zijn en ook voor geen beroep vatbaar was. Dit is nu radikaal veranderd : de nieuwe tekst luidt « ... uitspraak doende bij een *met redenen omkleed vonnis* ». Tegen dit vonnis werd ook een verhaal voorzien : de schuldenaar kan in beroep gaan. De termijnen zijn echter tot een minimum herleid, want grote belangen staan op spel : de onvermijdelijke faillietverklaring noodzakelijk gebleken aan de eerste rechter, mag niet worden uitgesteld door lange beroepstermijnen. De schuldenaar heeft acht dagen tijd om zijn verhaal in te stellen, binnen de 48 u. wordt het dossier aan het Hof van Beroep overgemaakt, dat zelf onverwijld zal moeten uitspraak doen.

Tot op dit ogenblik is de rechtelijke macht reeds tweemaal bij middel van een vonnis tussen gekomen; tegen geen van beide kan verzet worden aangekend (art. 9). Wat natuurlijk is.

Een feit dient onderlijnd : dat alles tot nu toe gebeurt tussen schuldenaar en rechtbank. De schuldeisers zijn nog niet eens tussen gekomen. Misschien weten ze nog niet dat een dergelijke vraag aanhangig is. En hoewel hun belangen in zake toch primordiaal zijn hebben ze pas een recht van tussenkomst in beroep. Hun wordt de mogelijkheid niet gegeven noch zich in eerste aanleg te verdedigen, noch zelf beroep aanteteken. Pas wanneer de zaak voor het Hof wordt opgeroepen, mogen ze een woordje meespreken. Deze beschouwingen zijn m.i. van zulkdanige aard dat zij er de rechter toe dwingen zeer streng de toestand te onderzoeken, ten einde alle bedrog te onderscheppen. Hij bezit dan ook in dat opzicht over een uitgestrekte bevoegdheid en een doeltreffend wapen, dat hem zowel door de oude als door de nieuwe wettekst wordt ter hand gesteld : indien hij tot de overtuiging komt dat de schuldenaar niet rechtschapen of te goeder trouw is kan de rechtbank hem te allen

tijde failliet verklaren (art. 24). Maar... voegt er de wetgever van 1946 — getrouw aan zijn gedragslijn — aan toe : « slechts nadat de schuldenaar gehoord werd of ten minste bij aangetekend schrijven opgeroepen ».

Meer nog : deze bevoegdheid was destijds veel uitgestrekter : de rechtbank kon niet alleen de faillietverklaring uitspreken zonder dat ze het nodig achtte de schuldenaar te horen, maar zelfs vóór dat de rechtscommissaris was aangesteld, dus vóór de aanvang van de eigenlijke procedure. (Zie dienaangaande Frédéricq, *Handelsrecht III*, n° 1654 en een arrest van het Hof van Luik, 26-1-1931, *Jur. Cour Appel, Liège* 1931, 58.)

Thans kan dit slechts gebeuren na het eerste verslag van de rechtercommissaris.

2) De algemene vergadering der schuldeisers.

a) In dit stadium van de procedure komen wel de belangrijkste afwijkingen voor.

Het vonnis waarbij het rekwest ontvankelijk wordt verklaard zal plaats, dag en uur aanduiden waarop de schuldeisers zich zullen vergaderen, alsook de dagbladen waarin, naast het Staatsblad, de bijeenroeping zal verschijnen. De schuldeisers moeten trouwens persoonlijk bij aangetekend schrijven worden verwittigd. De oproepingsbrieven bevatten de gedane voorstellen. Het kan echter gebeuren, dat het aantal schuldeisers zeer groot is, en dat ze afgelegen streken bewonen of soms buiten het land. In dit geval voorziet de wet thans dat de rechtbank veroorloven kan dat de stemming schriftelijk gebeure.

Zoals men bemerken kan wordt tenslotte zeer weinig aan de schuldeisers medegedeeld : alleen de voorstellen tot akkoord worden hun ter kennis gebracht. Van al de andere stukken moeten ze ter griffie zelve komen inzage nemen.

b) de vergadering en de stemming.

De schuldeisers verschijnen persoonlijk of bij volmachtdrager. Het is terloops nuttig er op te wijzen — want het wordt wel eens vergeten — dat ook advocaten drager moeten zijn van een volmacht : deze, door de schuldeiser getekend, zal het juiste bedrag van de schuld vermelden. De beslissing wordt getroffen bij meerderheid van stemmen. Een tweeledige meerderheid is echter vereist : de meerderheid van getal en van sommen. Voor de eerste volstaat de absolute meerderheid van alle vertegenwoordigde of aanwezige schuldeisers; voor de tweede moeten de $\frac{2}{3}$ worden bereikt in tegenstelling met de vroeger vereiste meerderheid van $\frac{3}{4}$.

Hier ontmoeten we wel de meest opvallende wijziging. Deze wordt daarenboven nog geaccentueerd door de volgende nieuwe basis die bij de berekening wordt aangenomen. Destijds immers liet zelfs de afwezigheid van een schuldeiser zijn invloed gelden : de basis der berekening was inderdaad het totaal aantal van *alle* schuldeisers en het totaal aantal van *alle* schuldvorderingen. (cfr. Brussel, 26-7-1888, *Pas.* 1889, II, 74). Thans worden de schuldeisers die niet stemden of ongeldig stemden *niet* in aanmerking genomen : noch bij de berekening van de eerste meerderheid, noch bij de berekening van de tweede.

3) Homologatie door de Handelsrechtbank.

Hier bleef de procedure bijna ongewijzigd. De rechtbank hoort het verslag van de rechter-commissaris, ze onderzoekt de echtheid van de schuldvorderingen en doet uitspraak over de betwistingen, zij keuft de voorstellen goed, of verworpt ze. Zij zal dit doen indien de voorgeschreven bepalingen niet werden nageleefd of om redenen spruitende uit het openbaar belang of uit het belang van de schuldeisers. De macht van de rechtbank blijkt dus wel niet onbeperkt te zijn, ook heeft de rechtspraak ze nooit als dusdanig aangezien en moeten ernstige en afdoende redenen voorhanden zijn opdat de rechtbank het gestemde akkoord zou verwerpen. Het Hof van Gent oordeelde aldus in zijn arrest van 8-7-1903 (*Jur. Comm.* 1903, n° 2633); men moet, argumenteerde het, in principe aannemen dat de schuldeisers het best geplaatst zijn om over hun belangen te oordelen. (Zie ook in deze zin *Antw.* 20-4-1904, *J.T.* 1904, 570.)

De gewone verhaal-middelen blijven tegen dit vonnis bestaan : uitgenomen het verzet dat in principe niet mogelijk is en slechts door sommige schuldeisers kan worden ingesteld (art. 26).

Anderzijds kan beroep en verbreking worden aangetekend.

Beroep door de schuldenaar en door de schuldeisers die niet opgeroepen werden, of wier schuldvorderingen geheel of ten dele werden verworpen, of die tegen het akkoord stemden. Verbreking door alle partijen.

Daarnaast voorziet het nieuw artikel 30 een toekomstige maatregel ten einde de rechten van de schuldeisers ook na de homologatie te vrijwaren : namelijk de benoeming van een commissaris. Deze moet nagaan of het akkoord stipt nageleefd wordt. Hij zal de schuldenaar door raad en daad bijstaan. Hij wordt benoemd door de rechtbank terwijl de schuldeisers ingelijk het recht hebben een commissaris aan te duiden.

V. — Enkele andere wijzigingen.

Stippen wij om te besluiten nog twee wijzigingen aan die in de dagelijkse rechtspraktijk van belang kunnen zijn.

Een der voorwaarden immers opdat men een gerechtelijk akkoord zou kunnen bekomen is dat men van goede trouw weze. De vraag had zich gesteld voor naamloze vennootschappen en andere, waar slechts een of meerdere beheerders van kwade trouw waren. De oplossing van de rechtspraak en rechtsleer was wel eens weifelend geweest. Zo besliste Antwerpen dat men om de goede of kwade trouw van een maatschappij vast te stellen moest nagaan welke de houding geweest was der beheerders (*Antw.*, 20-4-1904, *J. T.* 1904, 570) terwijl de *Rép. Pratique* (n° 59) tegen deze beslissing opkwam en een onderscheid maakte tussen de beheerders en de maatschappij zelve.

De huidige wet stelt een einde aan deze twistvraag en beslist (art. 2, § 2) dat de homologatie slechts kan geweigerd worden indien de bedoelde handelingen werden verricht met toestemming der algemene vergadering, of door haar werden bekrachtigd terwijl zij de aard ervan kende, of dat

zij van die aard zijn dat zij een stempel van kwade trouw drukken op de werkzaamheid zelf van de vennootschap. Deze tekst stelt een einde aan een twistvraag die kon uitlopen ten nadele van eerlijke beheerders en aandeelhouders.

Tenslotte is het wel nuttig erop te wijzen dat de wet thans het akkoord door boedelafstand in bij-

zonderheden regelt, de rechtbank krijgt een uitgebreide bevoegdheid om de uitvoering van het akkoord te leiden en na te zien. Alles geschiedt thans onder haar contrôle. Zodoende worden vele discussies uit de weg geruimd.

Mr J. STEYAERT,
Advocaat te Gent.

Het vraagstuk van de overmacht tijdens de ligdagen in zake rivierbevrachting.

In zijn bijdrage van 20 April j.l. (R. W., 1947, 973 e. v.) antwoordt Dr jur. Marcel Gotzen op de opmerkingen, die ik naar aanleiding van zijn eerste artikel had gemeend te moeten maken (R. W., 1947, 865 e. v.).

Boven zijn antwoord plaatste hij als kernspreuk de woorden van Laurent: « En droit, on ne se contente pas d'affirmer, on prouve ». Een pessimist zou aan deze tekst de betekenis kunnen hechten, dat ik mij, naar het oordeel van Dr. jur. Marcel Gotzen, zou beperkt hebben tot beweringen zonder bewijs; zulke interpretatie zou evenwel zo weinig hoffelijk en zo weinig vriendelijk zijn, dat de aangehaalde woorden zeer zeker een andere zin moeten hebben. Zij doelen ongetwijfeld alleen op de methode en de wetenschappelijke houding van Dr jur. Marcel Gotzen. Er blijft ons aldus niets anders over dan na te gaan of hij op voldoende wijze het bewijs van de door hem opgebouwde thesise heeft bijgebracht.

Zijn stelling kan als volgt worden samengevat en bepaald: De wet van 5 Mei 1936 heeft het karakter van het liggeld gewijzigd. De wetgever beschouwt het niet meer als een schadevergoeding, maar als een bijvoegsel van de vracht. De schipper is overigens niet meer gehouden aan de inlader of aan de geadresseerde een ingebrekestelling te betekenen. De schuldenaar van het liggeld is zijnerzijds ook niet meer aansprakelijk voor de gevolgen van de gevallen van overmacht, die zich tijdens de ligdagen kunnen voordoen, en de ligdagen zijn door het intreden van de overmacht van rechtswege opgeschort.

Onderzoeken wij vooreerst of Gotzen bewijst dat de wet van 5 Mei 1936 het karakter van het liggeld heeft gewijzigd.

Het bewijs van zijn affirmatie vindt hij zeker niet in de tekst van de wet. De wetgever heeft hieromtrent niets gezegd.

Het is ongetwijfeld geoorloofd beroep te doen op de voorbereidende werken, wanneer het er op aan komt een tekst van de wet, die tot twistpunten en bespreking aanleiding geeft, te interpreteren. Maar het schijnt ons gewaagd om de voorbereidende werken in te roepen ten einde de wet aan te vullen, en er juridische oplossingen in te lassen, waaromtrent de wet geen enkel tekstargument aan de hand doet.

Het ware ongetwijfeld niet aardig van mij om te houden staan, dat niet een of ander belang moet

worden gehecht aan de uitleggingen en opmerkingen, die tijdens de besprekingen in de schoot van de Hoge Raad voor de Binnenvaart werden naar voren gebracht, maar, welke ook mijn mening hieromtrent moge wezen, ben ik nochtans verplicht te erkennen dat de processen-verbaal van deze besprekingen niet mogen beschouwd worden als zijnde wat men gemeenlijk de voorbereidende werken van de wet noemt. De wettelijke teksten hebben slechts waarde, wanneer zij door de wetgevende macht zijn aangenomen en het is dus in de besprekingen van Kamer en Senaat, dat de wettelijke zin van een twijfelachtige tekst dient te worden opgespoord.

Inderdaad, de besprekingen in Kamer en Senaat vormen het voorwerp van een stenografisch verslag. De door de verslaggevers opgestelde rapporten en de debatten tijdens de publieke zittingen worden gepubliceerd, en zijn bijgevolg toegankelijk voor al wie zich omtrent de zin van de wet wenst in te lichten.

Er is geen enkele grond aanwezig om deze legislatieve waarde te hechten aan besprekingen, die plaats vonden in de schoot van de Hoge Raad voor de Binnenscheepvaart, en die het voorwerp niet vormen van een stenografisch verslag, maar van processen-verbaal, die er zich toe beperken een bespreking samen te vatten (1).

Het enige tekstargument, dat in werkelijkheid door Gotzen in zijn laatste bijdrage ter staving van zijn thesise wordt ingeroepen, is het volgende: Het proces-verbaal van de zitting van 14 Juni 1924 — zitting tijdens dewelke de Hoge Raad voor de Binnenvaart het ontwerp van de Algemene Bevrachtingsvoorwaarden onderzocht — is de samenvatting van de uiteenzetting, die aldaar werd gehouden over artikel 22 van het ontwerp, bepalend dat het liggeld van rechtswege zou verschuldigd zijn na het verstrijken van de laad- en lostijd, zonder dat enige betekening zou vereist zijn. Het blijkt uit dit proces-verbaal, dat ik aan de Hoge Raad het verschil heb aangewezen dat bestond tussen de Belgische rechtspraak en de Franse rechtspraak, er de aandacht op vestigend dat deze laatste het liggeld als een bijvoegsel van de vracht beschouwde. Ik wees er de Hoge Raad eveneens op, dat volgens de Franse rechtspraak het liggeld van rechtswege verschuldigd was, zonder dat de schipper gehouden was een ingebrekestelling te betekenen.

Ik heb geenszins aangeduid, en het proces-verbaal dat de bespreking samenvat, zegt zulks ook niet, dat wij in het Belgisch recht een diepgaande wijziging gingen invoeren, en dat de Algemene Bevrachtingsvoorwaarden de aard van het liggeld zouden gaan veranderen.

Men kan zich nochtans gemakkelijk voorstellen, dat wanneer de aan het woord komende verslaggever het voornemen had gehad het wettelijk regime van de bevrachting zo diepgaand te wijzigen, hij zeker niet zou nagelaten hebben het karakter van deze hervorming te onderstrepen en de belangrijkheid ervan aan te tonen. In de processen-verbaal nu vindt men geen enkele verklaring van die aard. Het proces-verbaal van 14 Juni 1924 stelt enkel vast: « C'est à cette solution que se rallie le projet de la Chambre de Commerce ». De oplossing, waarop aldus gezinspeeld werd, was eenvoudig de oplossing, die in de aan de Hoge Raad onderworpen tekst geformuleerd was, t.w. dat geen enkele ingebrekestelling zou vereist zijn om de ligdagen te doen lopen. Hoe kan men aan deze tekst van het proces-verbaal een andere verklaring geven, dan wanneer het proces-verbaal verder vermeldde: « Cette règle paraît tout à fait équitable; bien souvent les bateliers, soit par ignorance, soit parce qu'ils se sont laissé induire en erreur sur une vague promesse que les surestaries leur seraient payées, omettent de protester et sont ainsi frustrés des surestaries auxquelles ils ont incontestablement droit ».

Om de door de Algemene Bevrachtingsvoorwaarden aangenomen nieuwe regel te rechtvaardigen beriep ik mij niet op het karakter, dat door de Franse rechtspraak aan het liggeld werd toegekend, maar op een overweging van billijkheid.

Hoe kan overigens verondersteld worden, dat deze woorden « cette solution » iets anders zouden betekenen dan de tekstoplossing die werd voorgesteld, vermits ik er aan toevoegde: « C'est à cette solution que se rallie le projet de la Chambre de Commerce, projet dont s'inspirait largement notre projet des Conditions Générales d'Affrètement ». Om aan deze woorden « cette solution » de brede betekenis te geven, die Gotzen er aan hecht, zou men moeten kunnen aantonen, dat de Antwerpse Kamer van Koophandel toen zij deze nieuwe regel aannam, zij deze ook gebaseerd heeft, niet alleen op de Franse rechtspraak betreffende de vrijstelling ener betekening, maar eveneens op het karakter dat de Franse rechtsleer en rechtspraak aan het liggeld toekennen. Welnu, noch Gotzen noch ik, hebben de gelegenheid gehad de processen-verbaal van de Antwerpse Kamer van Koophandel te onderzoeken. Het lijdt aldus niet de minste twijfel, dat Gotzen deze processen-verbaal op verkeerde en niet gemotiveerde wijze extensief interpreteert.

Dr Gotzen doet, het is waar, opmerken dat Pedro Delahaye in zijn werk ook dezelfde extensieve verklaring van deze tekst heeft gegeven, en hij schijnt daaruit af te leiden, dat, vermits ik voor dit werk een lovend voorwoord schreef, ik de interpretatie van deze auteur tot de mijne zou hebben moeten maken.

Ik heb de eer gehad meer dan eens een voorwoord voor andere werken te schrijven. Ik geloof niet dat hij, die het voorwoord voor een werk schrijft, verplicht is elke regel van het hem onderworpen manuscript te lezen, noch dat hij moet worden beschouwd als hebbende alle door de auteur verdedigde theoriën bekrachtigd en goedgekeurd. Mijnerzijds beken ik zeer nederig, dat wanneer ik, toen ik deze teksten opstelde, mij op een algemene manier heb rekenschap kunnen geven van de wijze waarop de stof werd behandeld, het mij nochtans onmogelijk was de proeven van het te verschijnen werk woord voor woord te lezen.

Wanneer ik bevestig dat ik nooit aan de Hoge Raad voor de Binnenvaart, in geen enkele harer zittingen, verklaard heb dat het binnenvaartrecht zou worden gewijzigd en dat het liggeld voortaan in het binnenvaartrecht als een bijvoegsel van de vracht zou worden beschouwd, dan bezondig ik mij niet aan een tendenzieuze bewering. Is het mij veroorloofd er aan te herinneren, dat ik in de tweede uitgave van mijn werk « Droit Maritime et Fluvial », geschreven in 1933, op een ogenblik, waarop de Algemene Bevrachtingsvoorwaarden reeds van kracht waren, het karakter van het liggeld in het zee- zowel als in het binnenvaartrecht bepaalde. Is het niet klaarblijkend, dat wanneer ik door de Hoge Raad van de Binnenvaart zulke belangrijke nieuwe theorie had doen aannemen, ik niet zou nagelaten hebben daarop te wijzen. Welnu, in nr 516 van mijn boek, handelende over het liggeld in het zee- zowel als in het binnenvaartrecht, vermeld ik dat de Belgische rechtspraak en rechtsleer eensgezind aannemen, dat het liggeld een schadevergoeding is. Ik verwijs overigens in nr 520 naar artikel 22 van de Algemene Bevrachtingsvoorwaarden, uitsluitend om te zeggen dat zij een bepaling bevatten, waardoor de schipper ontslagen is van de verplichting een ingebrekestelling te betekenen om de ligdagen te doen lopen. Zou het niet werkelijk bevreemdend zijn, dat hij die door de Hoge Raad voor de Binnenvaart een nieuws rechtstheorie had doen aanvaarden, daarop niet de minste zinspeling zou gemaakt hebben, toen hij over artikel 22 handelde.

Hetgeen de oprechtheid mijner beweringen hieromtrent eveneens aantoonst is de tekst van de memorie van toelichting bij de wet van 5 Mei 1936, memorie van toelichting die het ontwerp van wet, aan de beraadslaging van de Kamers onderworpen, voorafging, en waarin de volgende woorden voorkomen: « Le projet qui vous est soumis s'efforce aussi dans la mesure où la chose est possible, de créer pour l'affrètement fluvial des règles identiques à l'affrètement maritime ». Mijn bekommernis was het steeds het binnenvaartrecht te veranderen door het zoveel mogelijk te doen aansluiten bij het zee-recht. In het voorbericht van de eerste uitgave van mijn « Droit Maritime et Fluvial », dat ik op 8 December 1910 ondertekende, onderstreepte ik reeds « les inconvénients qui résultaient d'une discordance juridique entre le droit maritime et le droit fluvial, discordance juridique que rien ne justifie ».

In het voorwoord geschreven voor het werk van

Pedro Delahaye, drukte ik mij eveneens als volgt uit : « La loi est d'autant plus intéressante qu'elle est spécifiquement belge; elle n'est le décalque d'aucune loi étrangère, et pourtant elle s'efforce, dans la mesure des possibilités juridiques et des réalités pratiques, d'assimiler le régime de l'affrètement fluvial à celui de l'affrètement maritime ». Ik voorzie een opwerping. Dr Gotzen zou kunnen zeggen : « maar het is vreemd, dat bekommerd als u waart om de gelijkenschakeling van het binnenvaartrecht met het zeerecht, u nochtans een opvallende afwijking hebt gemaakt door de schipper te ontslaan van de verplichting ener betekening om de ligdagen te doen lopen ». Men mag, inderdaad, de algemene beginselen, in het kader waarvan de juridische grondregels worden vastgelegd (b.v. deze, die de aansprakelijkheid bepalen of die de wettelijke ontheffingen omschrijven), niet verwarren met detailkwesties (zoals de formaliteit van een ingebrekestelling), dan vooral wanneer aan de Hoge Raad de redenen van billijkheid en gezond verstand, om dergelijke vrijstelling ten gunste van de schipper te rechtvaardigen, werden aangeduid.

Dr jur. Marcel Gotzen werd, wellicht volledig te goeder trouw, op een dwaalspoor gebracht door de commentaar van Pedro Delahaye. Deze auteur is echter niet de enige, die de wet van 5 Mei 1936 heeft gecommentarieerd. Zij werd eveneens van toelichtingen voorzien door Paul Demeur, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel en professor aan de Universiteit te Leuven. Welnu, Mr Demeur is van oordeel (nr 77), dat de wet van 5 Mei 1936 het rechtskarakter van het liggeld niet heeft gewijzigd. Hij voegt er overigens aan toe, dat voor wat hem persoonlijk betreft, hij het vroeger nooit eens is geweest met het stelsel, dat liggeld met schadevergoeding vereenzelvigt. Maar hij verklaart, dat zelfs indien hij dit stelsel ware bijgetreden en indien hij de gelijkstelling van liggeld met schadevergoeding had aanvaard, hij *niet verplicht zou achten zijn mening te wijzigen naar aanleiding van de bepalingen van de wet van 5 Mei 1936*. Uit de conclusie van Mr Demeur blijkt dus, dat de wet de aard van het liggeld niet heeft veranderd.

Mr Demeur, waarvan wij de getuigenis hebben aangehaald, en die het liggeld niet als een eenvoudige schadevergoeding beschouwt, onderwijst het volgende : « Les surestaries sont en réalité une institution spéciale, une indemnité « sui generis », intermédiaire entre les dommages-intérêts et le supplément de fret ». Mr Demeur leert nochtans, dat de ligdagen blijven doorlopen, ook wanneer zich een geval van overmacht voordoet (nr 78). Zoals Pedro Delahaye, steunt hij op de tekst van artikel 23 van de wet, en schrijft hetgeen volgt : « Aux termes de l'article 23 de la loi, les surestaries ne sont pas suspendues les jours fériés, et se calculent par jours entiers jusqu'à la fin du chargement. Nous en déduisons avec Mr Delahaye, que la force majeure ne suspend pas le cours des surestaries ».

De Rechtbank van Koophandel te Antwerpen, onder voorzitterschap van de heer Verheyen, bij-

gestaan door de eerste referendaris, M. Schoonen, heeft bij vonnis van 12 December 1940 (P. A., 1941, 139), ofschoon aannemende dat het liggeld niet meer het karakter ener schadevergoeding bezit, nochtans beslist dat de ligdagen door overmacht niet worden opgeschort.

Aldus zijn sedert het in werking treden van de wet, d.w.z. sedert tien jaar, de rechtsleer en de rechtspraak eensgezind om aan te nemen dat de overmacht de ligdagen niet opschort. Alle auteurs zijn het eens om te erkennen, dat dit de zin is, die aan artikel 23 van de wet moet worden gegeven, en dat, wanneer dit artikel 23 bepaalt dat de ligdagen op Zon- en feestdagen onafgebroken doorlopen, hieruit dient afgeleid, dat zij door overmacht eveneens niet worden opgeschort. Ook in deze was de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen sedert een halve eeuw eensgezind.

Ik heb sedert meer dan 40 jaar op het ontbreken van een voor de rivierbevrachting geëigende wetgeving gewezen. Ik heb méér dan veertig jaar geijverd om deze wetgeving te helpen tot stand brengen. Ik ben er in geslaagd oplossingen te doen aanvaarden, die alle bij eenparigheid werden aangenomen door de leden van de Hoge Raad voor de Binnenvaart, waarin zetelden zowel afgevaardigden van de handel en de nijverheid als vertegenwoordigers van de vervoerders (reders, bevrachters en gemandateerden van de schipperssyndicaten). De wet, die sedert tien jaar is in werking getreden, heeft tot generlei critiek aanleiding gegeven. Na zoveel inspanning, thans te zien, hoe een jong jurist zich er op toelegt verwarring in de geesten te wekken, en hem te horen bevestigen, zich hierbij steunend op een samenvatting, dat hij beter dan ik weet wat ik aan de Hoge Raad gezegd heb, wat ik gewild heb en wat de Hoge Raad heeft aanvaard, zulks is voorzeker een verbijsterend schouwspel. Het zou een ontmoedigend schouwspel zijn, indien ik niet, Gode zij dank, gewapend was met een sterk en mild optimisme.

Constant SMEESTERS,

Stafhouder der Balie van Antwerpen.

(1) Het is niet zonder nut te herlezen, wat Laurent schreef in verband met de voorbereidende werken van de Code Civil :

« La discussion au conseil d'Etat et les observations du Tribunal conservent leur prix, sans doute, parce qu'elles nous font connaître l'histoire de la rédaction. Est-ce à dire que tout ce qui a été dit au conseil d'Etat soit le commentaire authentique du code? S'il en était ainsi, nous aurions bien souvent des commentaires contradictoires. On n'a qu'à lire les débats sur une question controversée, et l'on entendra chaque parti invoquer la discussion en sa faveur. En effet, les discussions telles que nous les trouvons dans les procès-verbaux sont très confuses. Comme il n'y avait pas de sténographe pour les recueillir, il sera arrivé ce qui arrive dans les assemblées où les paroles des orateurs sont résumées par des secrétaires ou des journalistes, qui trop souvent ne comprennent pas la discussion. De là ce vague, cette incohérence qui frappent le lecteur, et qui certes ne sont pas faits pour l'éclairer. Rien donc de plus sage que ce que dit Zachariae : « On ne saurait assimiler à une interprétation authentique les opinions émises au sein du conseil d'Etat, lors même qu'elles auraient été adoptées » (Zachariae, « Cour de droit civil », T. I, par 41). »

(F. LAURENT : « Principes de Droit Civil », T. I, p. 348.)

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

2de Kamer. — 3 Maart 1947.

Voorzitter : M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever : M. Simon.

Eerste Advocaat-Generaal : M. Hayoit de Termicourt.

I. GEBRUIK DER TALEN IN GERECHTSZAKEN. — VOORZIENING IN VERBREKING. — ARTT. 27 EN 40 DER WET VAN 15 JUNI 1935.

II. GETUIGENVERHOOR. — PERSONEN ONTZET VAN HET RECHT OM IN RECHTEN GETUIGENIS AF TE LEGGEN.

III. MOTIVEERING VAN VONNISESN EN ARRESTEN. — BEANTWOORDING VAN CONCLUSIES. — VERDACHTE CONCLUDEEREND DAT DE VERMINKING VAN DE BURGERLIJKE PARTIJ EEN GEVAL VAN OVERMACHT UITMAAKT. — ARREST BESLISSEND DAT ZULKS NIET HET GEVAL IS. — PASSENDE BEANTWOORDING VAN DE CONCLUSIE.

I. Wanneer in het proces-verbaal de verklaring van de voorziening in verbreking in een andere taal dan deze van het aangevallen arrest werd opgesteld, is luidens artt. 27 en 40 der wet van 15 Juni 1935 dit proces-verbaal nietig, hetgeen de nietigheid van de bij dat proces-verbaal vastgestelde voorziening ten gevolge heeft.

II. Wanneer personen, die ontzet werden van het recht om in rechten getuigenis af te leggen, door den rechter worden gehoord, geschiedt zulks ten titel van inlichting, en niet in hoedanigheid van getuigen.

III. Het arrest, dat, in strijd met de conclusie van den verdachte vaststelt, dat de verminking van de burgerlijke partij het rechtstreeksch en noodzakelijk gevolg is van het door den verdachte gepleegd misdrijf en niet de overmacht als oorzaak heeft, beantwoordt op gepaste wijze de voorgebrachte conclusie.

Coolen G. en Cs. t/ Domme en Cs.

Gelet op het bestreden arrest gewezen den 4^{en} Januari 1947 door het Militair Gerechtshof te Luik;

I. — Aangaande de voorziening van aanlegger Gallez Achille :

Overwegende dat het bestreden arrest in de Nederlandsche taal is opgesteld;

Dat het proces-verbaal vaststellende de verklaring van voorziening in verbreking gedaan door Gallez Achille den 6 Januari 1947 aan den directeur der gevangenis te Luik in de Fransche taal is opgesteld;

Dat luidens artikelen 27 en 40 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtelijke zaken, voorbedoeld proces-verbaal nietig is, wat ten gevolge heeft de nietigheid van de bij dat proces-verbaal vastgestelde voorziening;

II. — Aangaande de beslissing op de publieke vordering ingesteld tegen de andere aanleggers :

Over het middel door aanlegger Van Welden opgeworpen : schending van artikelen 31 van het Strafwetboek, 155, 189, wetboek van strafvordering, 106 en 175 van het Wetboek van strafvordering van het leger te land, 97 van de Grondwet doordat

het bestreden arrest, na vastgesteld te hebben dat in den loop der debatten de genaamden Van de Wauwer Lucien, van Reusel Joannes en Van Diest Albert als « getuigen » gehoord werden, uitspraak heeft gedaan zonder te verklaren dat het Hof geen rekening gehouden heeft met hun onregelmatig verhoor en met hun getuigenis;

Overwegende dat het bestreden arrest vaststelt dat de in het middel bedoelde personen « in den loop der debatten vóór den eersten rechter op verscheidene reizen, ten titel van inlichting werden gehoord »;

Dat het arrest bovendien verklaart, evenals het zittingsblad van den Krijgsraad, dat hoogerbedoelde personen ontzet werden van het recht om in rechten getuigenis af te leggen ingevolge arresten van het Militair Gerechtshof te Antwerpen, respectievelijk gewezen op 10 en 18 Januari 1946 en 26 September 1946, dewelke alle drie het gezag van het gewijsde verkregen hebben;

Waaruit volgt dat die personen niet als « getuigen » gehoord werden en dat het middel feitelijken grondslag mist;

En overwegende dat de substantieele of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de uitgesproken veroordeelingen overeenkomstig de wet zijn;

III. — Aangaande de beslissing op de burgerlijke vorderingen :

Over het middel door den aanlegger Van Welden opgeworpen :

Schending van artikelen 1382, 1383 van het Burgerlijk Wetboek, 97 der Grondwet doordat het bestreden arrest eischer in cassatie veroordeelt tot de herstelling van de door burgerlijke partij Donné geleden schade, met te verklaren dat de verminking van de burgerlijke partij het rechtstreeksch en noodzakelijk gevolg is van het misdrijf door beschuldigde gepleegd dan wanneer het arrest vaststelt dat eischer slechts de wegvoering naar Duitschland van de burgerlijke partij veroorzaakte en niet ontkent dat de door Donné opgelopen kwetsuren het gevolg van oorlogsfeiten zijn, waaruit volgt dat de door eischer genomen besluiten niet beantwoord werden waarbij hij deed gelden dat de door de burgerlijke partij geleden verminking aan oorlogsfeiten te wijten is en bijgevolg aan een afzonderlijke juridische oorzaak die een geval van overmacht uitmaakte;

Overwegende dat het bestreden arrest aanlegger's conclusiën ongegrond verklaart als reden aangevend dat Van Welden de wegvoering naar Duitschland van Donné veroorzaakt heeft met het gevolg dat deze laatste « in een gevechtszone » te recht kwam waardoor hij een zware verminking onderging, dat naar gelang de omstandigheden die verminking het rechtstreeksch en noodzakelijk gevolg is van het door beschuldigde gepleegd misdrijf;

Overwegende dat, het arrest aldus vaststelt dat, in strijd met aanlegger's bewering de verminking van de burgerlijke partij het rechtstreeksch en nood-

zakelijk gevolg is van het door den aanlegger gepleegd misdrijf en niet de overmacht als oorzaak heeft, dat de conclusie op gepaste wijze beantwoord werd;

En overwegende, voor het overige dat geen bijzonder middel tot verbreking wordt voorgesteld en dat het Hof er geen ambtshalve opwerpt;

Om die redenen :

En zonder in acht te nemen de memorie door Paulissen den 15 Januari 1947 ter griffie van het Hof overgelegd tot ondersteuning van de voorziening ingesteld den 7 Januari 1947 (art. 5 van de Besluit-Wet van 19 October 1944);

Verwerpt de voorzieningen;

Verwijst aanleggers ieder in een dertiende der kosten.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1ste Kamer. — 24 April 1947.

Voorzitter : M. de Clercq.

Raadsheren : M.M. de Brabandere en Axters.

Advocaat-generaal : M. de Bie.

Pleiters : Mrs. Van Hoorebeke en Roose (Kortrijk).

I. ASCENDENTENVERDELING. — TOEVOEGING VAN NIET GESCHONKEN GOEDEREN. — GEVOLG. — II. ASCENDENTENVERDELING. — GEMIS AAN VERKAVELING. — GEVOLG. — III. ASCENDENTENVERDELING. — BENADELING. — VERJARING. — BEGIN. — IV. ASCENDENTENVERDELING. — BENADELING. — BEKRACHTIGING. — GEVOLG. — V. ASCENDENTENVERDELING. — BENADELING. — BEREKENING.

- I. *De toevoeging van goederen, waarvan de begiftigden reeds eigenaars waren, bij de door het familielid in de opgaande linie geschonken goed, ter gezamenlijke verdeling, verandert het karakter der ascendentenverdeling niet, wanneer alle mede-eigenaars meerderjarig en bekwaam zijn.* (1)
- II. *De door art. 1075 B.W. voorgeschreven verkaveling mag nagelaten worden bij de ascendentenverdeling wanneer het goed niet zonder waardeverlies verdeelbaar is.* (2)
- III. *De verjaring der vordering tot vernietiging ener ascendentenverdeling uit hoofde van benadeling van meer dan een vierde begint slechts te lopen vanaf het overlijden van de schenker.* (3)
- IV. *De latere bekrachtiging ener ascendentenverdeling door de benadeligde begiftigde, verhindert de vordering tot vernietiging slechts wanneer zij geschied is na het overlijden van de schenker.* (4)
- V. *Ter berekening der benadeling bij een ascendentenverdeling moet men zich stellen ten tijde der verdeling van de staat van het goed (5) en ten tijde van het overlijden van de schenker wat de waarde van het goed betreft. (6) Er dient geen onderscheid gemaakt tussen de geschonkene en de, ter verdeling, toegevoegde goederen.* (7)

Van den Berghe t./ Van den Berghe.

Overwegende dat, tengevolge van het overlijden van de vader der gedingvoerende partijen, hunne moeder in de nagelaten hofstede gerechtigd was voor 4/8 in volle eigendom en voor 2/8 in vrucht-

gebruik, terwijl aan ieder der beide kinderen 1/8 in volle eigendom toekwam; dat bij akte van 19 September dit gemeen goed verdeeld werd door toekenning aan de moeder van het vruchtgebruik van gans het goed en aan appellant van gans de naakte eigendom met uitkering tot gelijkmaking aan geintimeerde, binnen de drie maand na het overlijden van de moeder, van de helft van de volle waarde der hofstede, hetzij 4.500 fr.;

Overwegende dat deze boedelscheiding in zich sluit de schenking van 4/8 in naakte eigendom door de moeder aan hare kinderen en van 2/8 in vruchtgebruik door deze laatste aan hunne moeder en tevens de verdeling van de naakte eigendom onder de kinderen met uitstel van de uitkering tot gelijkmaking, omwille van het vruchtgebruik der moeder;

Overwegende dat telkenmale een schenker een voordeel verwerft dat niet opweegt tegen hetgeen hij geschonken heeft, men zich voor ene vrijgevigheid bevindt; dat het vruchtgebruik van de 2/8 der hofstede minder waarde heeft dan de naakte eigendom der 4/8 ervan;

Overwegende dat wanneer eenzelfde akte ene schenking onder levenden door een bloedverwant in de opgaande linie aan zijne afstammelingen en ene verdeling onder deze afstammelingen, met tussenkomst van de schenker, inhoudt, deze bewerking als een ascendentenverdeling dient beschouwd; dat de toevoeging der goederen van de overleden echtgenoot, die reeds het eigendom der begiftigden waren, bij deze van de overlevende echtgenote tot gezamenlijke verdeling, wanneer alle mede-eigenaars meerderjarig en bekwaam zijn, hieraan niets verandert (Cass. fr. 3 mars 1914, D. P. 1916, 1, 70); dat zelfs de door art. 1075 B.W.B. voorgeschreven verkaveling mag nagelaten worden, wanneer het goed niet zonder waardeverlies verdeelbaar is, zoals door art. 832 B.W.B. is toegelaten (Cass. fr., 26 déc. 1876, D. P. 1877, 1, 171);

Overwegende dat art. 1079 B.W.B. toelaat de ascendentenverdeling uit hoofde van benadeling van meer dan een vierde te bestrijden; dat het onbetwistbaar is, dat bij het overlijden van de moeder op 17 Mei 1941, na twee muntontwaardingen, de som van 4.500 fr., door appellant aan geintimeerde verschuldigd, de drie vierden niet meer vertegenwoordigt van de helft der hofstede die aan geintimeerde toekomt; dat een ascendentenverdeling onder levenden de vervroegde verdeling ener nalatenschap is, dewelke men slechts op de dag dat de nalatenschap open valt mag bestrijden ter zake van benadeling en niet gedurende het leven van de schenker, zodat de tienjarige verjaring slechts begint te lopen op de dag van het overlijden, hetzij op 17 Mei 1941 (Cass. fr., 12 nov. 1923, Rec. gén. 1924, 124);

Overwegende dat geintimeerde bij akte van 19 Maart 1929 deze van 19 September 1910 heeft bekrachtigd, wanneer zij hare toestemming heeft verleend aan de schenking van het vruchtgebruik van de moeder aan appellant; dat deze toestemming niet uitsluitend sloeg op de gelijktijdige schenking der meubelen, zoals de eerste rechter heeft gemeend, daar niets in de bewoording der akte deze beperking

toelaat; dat echter deze bekrachtiging, bij het leven van de bloedverwant in opgaande linie, die de verdeling onder levenden heeft gedaan, geen middel van niet-ontvankelijkheid tegen de vordering tot vernietiging ter zake van benadeling, schept, daar men slechts op de dag van het overlijden oordelen kan indien er benadeling bestaat en voor hoeveel (Verbr., 4 Juli 1851, Pas. 1851, 1, 345);

Overwegende dat immers ter vaststelling der benadeling het goed moet geschat worden naar zijn staat ten tijde der verdeling, zonder rekening te houden met de meer- of minderwaarde sindsdien aan het goed gegeven, en naar zijn waarde ten tijde van het overlijden van de moeder, (Cass. fr., 11 févr. 1901, D. P. 1901, 1, 349) zonder onderscheid te maken tussen het deel dat tot de nalatenschap van de vader en dit dat tot de nalatenschap van de moeder behoort, daar beide ter verdeling tot ene massa samengevoegd werden (Cass. fr., 26 déc. 1876, D. P. 1877, 1, 171); dat ook de volle waarde van het goed in aanmerking komt en niet deze van de naakte eigendom alleen, daar bij de verdeling van 1910 de helft van de volle waarde aan geïntimeerde werd toegekend, doch tengevolge van het vruchtgebruik van de moeder niet uitgekeerd en op de dag der schatting, hetzij op 17 Mei 1941, dit vruchtgebruik door het overlijden van de moeder heeft opgehouden te bestaan; (art. 617 B.W.B.);

Overwegende dat appellant, ook voor het eerst in beroep, het recht heeft, op grond van art. 891 B.W.B. de vordering tot vernietiging te stuiten door aanbod in gereed geld of in natura van hetgeen aan het erfelijk aandeel van geïntimeerde ontbreekt; dat hij echter geen aanbod doet;

Om deze redenen :

Het Hof,

Overnemende de gronden van het eerste vonnis; Gelet op art. 24 der Wet van 15 Juni 1935;

Ontvangt het hoger beroep, verklaart het ongegrond, bevestigt het beroepen vonnis en veroordeelt appellant in de kosten van beroep.

(1) Pro: Montpellier, 6 mars 1871, D. P. 71.2.252; Riom, 29 oct. 1888, D. P. 1890.2.330; Brussel, 4 Juli 1878, Pas. 1878, II, 279; Baudry-Lacantinerie et Colin: T. II, n° 3605, p. 711.

Contra: Laurent: T. 15, n° 52, p. 59.

(2) Pro: Cass. fr. 23 mars 1868, D. P. 69.1.333; 8 avril 1873, D. P. 73.1.196; Rennes, 20 mai 1920, Rev. not. 1923, 537. — Demolombe: T. II, n° 203, 204; Aubry et Rau: T. 8, par. 732, texte et note 2, p. 23; Baudry et Colin: T. II, n° 3775, 3780.

Contra: Demante et Colmet de Santerre: n° 243bis XIX.

(3) Pro: Cass. fr., 31 janv. 1853, D. P. 53.1.31; 28 févr. 1855, D. P. 55.1.81; 23 mars 1887, D. P. 87.1.400; Arlon, 9 avril 1929, Jur. Liège, 1929, 163; Liège, 2 janv. 1931, Jur. Liège, 1931, 122; Yper, 17 Febr. 1932, Pas. 1933, III, 67; — Demolombe: n° 225; Aubry et Rau: par. 734, 1° texte et note 20 et 21, p. 41 et 42 et par. 734, 2° texte et note 53, p. 51; Baudry et Colin: n° 3725 et 3726.

Contra: Brussel, 24 Juli 1843, B. J. 1843, 1597; Brussel, 24 Juli 1845, Pas. 1845, II, 223; Verbr., 3 Aug. 1845, Pas. 1846, I, 144.

(4) Pro: Cass. fr., 6 févr. 1860, D. P. 60.1.89; 18 juin 1867, D. P. 67.1.274; 9 juillet 1872, D. P. 73.1.72; — Demolombe: n° 225, 2° et 226; Aubry et Rau: par. 734, 1° texte et note 26, p. 43.

Contra: Laurent: n° 135, p. 173; Baudry et Colin: n° 3732, p. 762.

(5) Pro: Cass. fr., 28 juin 1864, D. P. 64.1.280; 29 août 1864, D. P. 64.1.345; 25 août 1869, D. P. 69.1.466; — Aubry et Rau: par. 734, 1°, p. 38 et par. 734, 2°, p. 51; Baudry et Colin: n° 3705.

(6) Pro: Cass. fr., 4 juin 1862, D. P. 62.1.401; 28 juin 1864, D. P. 64.1.280; 29 août 1864, D. P. 64.1.345; 25 juin 1868, D. P. 68.1.289; 25 août 1869, D. P. 69.1.466; 16 mai

1876, D. P. 76.1.322; 2 juillet 1895, D. P. 95.1.511; Liège, 25 janv. 1924, Jur. Liège, 1924, 225; — Demolombe: n° 220, 221bis; Aubry et Rau: par. 734, 1° texte et note 12, p. 38 et 39; par. 734, 2° texte et note 50, p. 51.

Contra: Poitiers, 5 mars 1862, D. P. 62.2.119; Agen, 16 mai 1866, D. P. 66.2.121; Liège, 10 juillet 1928, Jur. Liège, 1928, 233; Gent, 9 Dec. 1929, Pas. 1930, II, 42; — Laurent: n° 122; Huc: n° 445; Baudry et Colin: n° 3705bis, 3706.

(7) Pro: Cass. fr., 15 mai 1876, D. P. 76.1.322; — Baudry et Colin: n° 3708.

Contra: Agen, 30 déc. 1856, D. P. 59.5.278; Bordeaux, 28 avril 1875, D. P. 77.1.171 — Laurent: n° 118.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

4de Kamer. — 1 Juni 1946.

Voorzitter: M. Saverys.

Referendaris: M. Cloquet.

Pleiter: M. Deldycke.

I. KOOP EN VERKOOP. — AANNEMING VAN WERK MET BIJLEVERING VAN MATERIAAL. — CONTRACT VAN VERKOOP. — VRIJWARING WEGENS GEBREKEN VAN DE VERKOCHE ZAAK. — II. VOORSTEL TOT VERKOOP. — OVERHANDIGING VAN EEN MODEL OP ZICHT. — GEEN AKKOORD OVER DE PRIJS.

I. *De overeenkomst, die de aanneming van werk met bijlevering van het vereiste materiaal tot voorwerp heeft, dient als een contract van koop en verkoop te worden beschouwd.*

De clause « Toute réclamation doit être faite endéans les dix jours de l'expédition de la marchandise, sinon elle n'est plus admise », die op de factuur voorkomt, slaat enkel op de zichtbare gebreken en onzegt aan de koper niet het recht om een reclamatie in te dienen wegens verborgen gebreken, die hij na verloop der tien dagen zou ontdekken. Krachtens art. 1648 B.W. is de koper echter gehouden de vordering wegens koopvernietigende gebreken binnen een korte tijd in te stellen.

II. *De overhandiging van een model op zicht, zonder dat een prijs werd bedongen, is, bij ontstentenis van een akkoord over de prijs, geen verkoop, noch zelfs een verkoopbelofte maar slechts een louter voorstel tot verkoop.*

Coppejans t./ Van Lancker.

Overwegende dat eiser de veroordeling van verweerder vordert tot betaling :

1° van 3.586,80 fr. voor het maken van een kaarttekening en het kappen en herkappen van kartons, dit werk zijnde aan verweerder besteld geworden de 19 December 1945;

2° van 500 fr. wegens levering van een schets voor matrasweefsel op 20 April 1946;

Wat betreft het eerste punt van de eis :

Overwegende, dat verweerder beweert dat de kartons slecht werden uitgevoerd en onbruikbaar zijn;

dat het vast staat dat verweerder daaromtrent aan eiser op 1 Maart 1946 zijn reclamatie liet geworden — zonder nochtans de defecten te bepalen waarop zijn reclamatie berustte;

dat verweerder beweert reeds vroeger — zonder de datum te bepalen — de broeder van eiser attent te hebben gemaakt op bewuste defecten;

dat hij in zijn besluiten bepaalt dat de kartons

hierin foutief waren dat tal van gaatjes verkeerd werden gekapt;

Overwegende, dat het hier geldt een aanneming van werk in dewelke de stof bijgeleverd wordt;

dat zulke contracten als een verkoop dienen beschouwd te worden;

dat in zake van verkoop de verkoper niet gehouden is in te staan voor zichtbare gebreken en waarvan de koper zichzelf heeft kunnen overtuigen bij de aanvaarding;

dat de clause « toute réclamation doit être faite endéans les 10 jours de l'expédition de la marchandise sinon elle n'est plus admise », welke voorkomt op de factuur, moet aangezien worden als bepalende een termijn na dewelke de waren zullen geacht worden aanvaard te wezen;

dat bewuste clause dus enkel de zichtbare gebreken dekt en de koper niet het recht ontzegt een reclamatie in te dienen wegens verborgen gebreken die hij ontdekt na de tien dagen;

dat overigens eiser niet betwist na bedoeld termijn van 10 dagen de kartons teruggenomen te hebben en ze opnieuw aan verweerder besteld te hebben na eraan sommige herstellingen te hebben gebracht;

dat wat betreft de verborgen gebreken, de vordering voortspruitende uit zulke gebreken, door de koper binnen een korten termijn moet ingesteld worden (artikel 1648 B.W.);

dat voor het vaststellen van het uitgangspunt van deze korte termijn in onderwerpelijk geval moet worden in acht genomen dat verweerder kort na de levering kwestieuze kartons heeft moeten gebruiken, minstens om ze te beproeven;

Overwegende, dat met het oog op de toepassing van hierbovenvermelde regels op onderhavig geval het noodig is een deskundige aan te stellen met hierna bepaalde opdracht;

Wat betreft het tweede punt der aanvraag:

Overwegende, dat eiser aan verweerder op einde Februari 1946 een modeltekening voor matrasweefsel op zicht toevertrouwde:

dat er geen prijs blijkt te zijn bedongen geweest;

dat, bij ontstentenis van akkoord over de prijs, het afgeven van een model op zicht geen verkoop is en zelfs geen verkoopbelofte, doch een louter voorstel tot verkoop;

Overwegende, dat verweerder eerst de prijs van het model heeft gekend door de faktuur welke eiser hem liet geworden met datum 20 April 1946, doch welke hij slechts de 23 April 1946 aan de post toevertrouwde;

dat verweerder onmiddellijk de faktuur aan eiser terugzond de 24 April 1946, zodat er geen kwestie kan zijn dat een akkoord over de prijs zou spruiten uit de aanvaarding der faktuur zonder protest;

Overwegende, dat eiser ten onrechte het model als verkocht wil aanzien, onder voorwendsel dat verweerder mogelijk gebruik heeft kunnen maken van het model;

dat verweerder die bewering als een loutere mogelijkheid aanvoert, doch daaromtrent geen bewijs voorbrengt;

dat verweerder overigens zijn recht behoudt verweerder uit die hoofde te dagvaarden, moest het

aan de dag komen dat verweerder het model zou hebben gebruikt;

Overwegende, dat het eiser vrij stond verweerder vroeger aan te manen tot teruggave of hem vroeger de prijs der tekening te lat enkennen ten einde verweerder te verplichten stelling te nemen;

Overwegende, dat eiser dus ten onrechte de teruggave van bedoelde tekening heeft geweigerd en deze teruggave dient te aanvaarden;

Overwegende, dat verweerder verplicht is tot deze teruggave en bij gebrek hieraan te voldoen in de hierna bepaalde termijn, moet geacht worden het model te willen aankopen voor de prijs welke nu gekend is;

Om deze redenen:

De Rechtbank,

Maakt melding dat artikelen 2, 30 en 42 der wet van 15 Juni 1935 nageleefd werden;

Verklaart de aanvraag ontvankelijk en

Wat betreft het eerste punt der vordering:

vooraleer ten gronde te beslissen, stelt aan als deskundige de heer Tavernier, met opdracht:

— te zeggen of de kartons door eiser aan verweerder geleverd, ja dan neen gebreken vertonen, in voorkomend geval deze gebreken te beschrijven, te bepalen of ze aan eiser toe te schrijven zijn, te zeggen of ze zichtbaar zijn en of een wever zichzelf ervan bij de levering heeft kunnen overtuigen;

— te zeggen, indien het geldt verborgen gebreken, na welke tijd verweerder ze aan het gebruik moest bemerken;

— vast te stellen of de kartons in werkelijkheid door verweerder gebruikt werden en, in dit geval, welke hoeveelheid weefsels hij ermede heeft gefabriceerd;

— indien de kartons bruikbaar zijn, doch van mindere waarde wegens de defecten welke aan eiser zouden toe te schrijven zijn, deze mindere waarde vast te stellen;

— de partijen te onderhoren in hun opdrachten en vorderingen;

— over dit alles een omstandig verslag uit te brengen in de nationale taal, die hij zal verkiezen, gezien de bijzondere aard der zaak;

— om na het neerleggen van dit verslag door partijen geconcludeerd en gepleten te worden als naar rechte;

Wat betreft het tweede punt der vordering:

verwijst verweerder tot teruggave van de kwestieuze tekening binnen de acht dagen der betekening van onderhavig vonnis, verwijst hem van nu af bij gebrek hieraan te voldoen, binnen de bepaalde termijn, aan eiser te betalen de som van 500 fr., met de gerechtelijke intresten;

Kosten voorbehouden.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE OUDENAARDE

18 Februari 1947.

Voorzitter: M. Soetens.

Rechters: M.M. Janssens de Varebeke en De Wulf.

Pleiters: Mrs. Van der Maeren en Thienpont.

I. VERKLARING VAN DE OVEREENKOMSTEN. — AKTE VAN SCHENKING. — TEGENSTRIJDIGHEID IN DE BESCHRIJVING DER GESCHONKEN GOEDEREN. — UITVOERING DOOR PARTIJEN. — II. VERJARING. — ART. 2265 B.W. — VERKRIJGING UIT DE KRACHT VAN EEN WETTIGE TITEL VEREIST NAAST BEZIT TE GOEDER TROUW. — III. BEWIJS. — STILZWIJGENDE BUITENGERECHTELIJKE BEKENTENIS. — UITVOERING DOOR EEN DER PARTIJEN.

- I. Wanneer een akte van schenking, wegens tegenstrijdigheid in de beschrijving der geschonken goederen, moet verklaard worden, kan de rechter steunen op de uitvoering, die partijen aan de akte hebben gegeven.
- II. Voor de verkrijging van de eigendom van een onroerend goed door verjaring is krachtens art. 2265 B.W. bezit te goeder trouw gedurende een termijn van tien of twintig jaar niet voldoende; het onroerend goed moet bovendien uit kracht van een wettige titel zijn verkregen.
- III. De uitvoering van de akte van schenking door een der partijen kan ten aanzien van deze partij als een stilzwijgende buitengerechtelijke bekentenis aangezien worden.

De Meyer t./ Van de Sande en cs.

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken;

Aangezien het dagvaardingsexploot dd. 22-12-1943 opgemaakt in de Nederlandse taal ingevolge art. 2, 32 tot en met 37, 40, 41 wet van 15 Juni 1935;

Aangezien Estelle Van Sande, Louis Van Sande en Valerij Van Sande in hunne hoedanigheid van erfgenamen van wijlen hunne moeder, Victorine De Meyer, in leven echtgenote van Dominicus Van Sande, in een rechtsakte van 25-10-1946 behoorlijk ingeboekt, verklaard hebben het geding hangend tussen hunne ouders en Joannes De Meyer, te herkennen samen met hun vader;

Aangezien de eis er toe strekt :

1°) te horen wijzen dat overeenkomstig akte van schenking verleden de 24-6-1916 voor Mr Meert, notaris te Erpe, aanlegger eigenaar is van het perceel land gelegen te Aaigem, ter plaatse genaamd « Groot Gootegem », gekadastraerd sectie A, nr 1201b;

2°) Verweerders te horen verwijzen aan eiser te betalen de som van 1400 frank ten titel van schadevergoeding wegens verkoop zonder recht van kanadabomen wassende op bewust perceel;

Aangezien bij hogervermelde akte van schenking Rosalie De Meyer, moeder van de oorspronkelijke partijen, aan aanlegger de naakte eigendom schonk onder meer van een perceel land gelegen te Aaigem, « Groot Gootegem » gekadastraerd sectie A, nr 1201b, groot volgens kadaster 20 aren 40 ca, en volgens meting 24 aren 59 ca. (met aanduiding van de aanpalende eigendommen) en aan oorspronkelijke verweerster de naakte eigendom van een stuk land gelegen te Aaigem, « Volckaert »,

gekadastraerd sectie A, nr 1426/2, groot volgens kadaster 26 aren en volgens meting 24 a. 59 ca. (eveneens met aanduiding van aanpalende eigendommen).

Aangezien het op te merken valt dat er in de notariële akte de aanduiding van de aanpalende eigendommen van het perceel « Groot Gootegem » in de beschrijving voorkomen van het perceel « Volckaert » en omgekeerd.

Aangezien bij het afsterven van Rosalie De Meyer, op 18-3-1922, elk der beide partijen de volle eigendom van het geschonken goed moest bekomen en van die dag af tot aan het inleiden van de huidige vordering zich gedragen hebben, aanlegger alsof het perceel gelegen te Aaigem « Volckaert » sec. A, nr 1426/2 hun geschonken werden, de oorspronkelijke verweerders als begiftigden van het perceel « Groot Gootegem » sec. A, nr 1201 b;

Aangezien verweerders met rechte aanvoeren dat de bepalingen van de akte van schenking niet klaar zijn en dus geïnterpreteerd moeten worden, dat er namelijk een tegenstrijdigheid bestaat in de beschrijving der goederen;

Aangezien de regel die men hier moet toepassen voor de interpretatie deze moet zijn die bestaat in het nagaan van hetgeen de partijen zelve gedaan hebben, d.w.z. hoe zij de onklare bedingen hebben uitgevoerd;

Aangezien de eis, in die omstandigheden, als ongrond voorkomt;

Aangezien trouwens, moest men de bepalingen van de akte van schenking als duidelijk beschouwen en, zoals de eiser het gedaan heeft de aanduidingen van belendigheden als bijzaak beschouwen, men tot dezelfde uitslag zou komen;

Aangezien verweerders, in dit geval, nochtans geen beroep zouden kunnen maken op art. 2265 B.W.B. door het feit dat, indien zij wel het perceel « Groot Gootegem » gedurende meer dan tien jaar te goeder trouw bezeten hebben, zij dit nochtans niet verkregen hebben uit kracht van een wettige titel;

Aangezien men nochtans in de uitvoering van de akte van schenking door de eiser een buitengerechtelijke bekentenis van zijnentwege zou moeten zien, dat het bij vergissing gebeurd is en tegen den wil in der contracterende partijen dat er in de notariële akte vermeld staat dat het perceel « Groot Gootegem » aan den eiser moest toekomen en het perceel « Volckaert » aan de moeder en de echtgenote der verweerders;

Aangezien het hier een stilzwijgende buitengerechtelijke bekentenis zou gelden, voortspruitende uit het feit dat eiser, die te Aaigem woont, de streek kent en ontegensprekelijk wist welke goederen zijn moeder bezat en in welke handen zij, na haar dood, terecht gekomen waren, gedurende meer dan 20 jaren gehandeld heeft als eigenaar van het perceel « Volckaert » terwijl hij gedurende diezelfde 20 jaren noch de minste daad van bezit op het perceel « Groot Gootegem » gesteld heeft noch een recht tot teruggave heeft laten gelden, doch aan verweerders of hunne rechtgevers toegelaten heeft alle daden van bezit en eigendom op ditzelfde perceel te stellen (Pas., I, p. 15, 1945);

Om deze redenen :

De rechtbank, zetelende in eerste aanleg en uitspraak doende in openbare zitting en wedersprakelijk, alle andere besluiten van de hand wijzende als ongegrond;

Stelt vast dat Estelle, Louis en Valérij Van Sande, erfgenamen van wijlen Victorine De Meyer, het geding dat hangend was tussen hunne ouders en Joannes De Meyer en ingeleid bij exploit van deurwaarder Fr. De Vos, te Aalst, dd. 22-12-1943 hernomen hebben samen met hun vader, Dominicus Van Sande;

Verklaart aanleggers vordering ontvankelijk doch ongegrond, wijst ze-dienvolgens af;

Verwijst aanlegger in de kosten.

NOOT. — Twee arresten van het Hof van Verbreking van 4 April 1941 (Pas. 1941, 1, 121 e.v.) met conclusie van de Procureur-generaal L. Cornil, hebben de verklaaringsbevoegdheid van de rechter, wanneer een akte als bewijs van een overeenkomst wordt ingeroepen, nader bepaald: artt. 1156 B.W. e.v. moeten in verband worden gebracht met de regels betreffende het schriftelijk bewijs, luidend dat geen bewijs door getuigen of door vermoedens kan worden aangenomen, hetzij tegen, hetzij boven de inhoud der akte.

Hieruit volgt dat, wanneer een akte van de overeenkomst is opgemaakt en deze akte tot bewijs van de overeenkomst wordt ingeroepen, de akte en alleen de akte aan de rechter het bewijs kan leveren van de inhoud en de modaliteiten van de overeenkomst. De rechter moet de inhoud en de modaliteiten van de overeenkomst opsporen in de akte. Hij zal derhalve, bij voorkomend geval, de akte moeten verklaren:

1. De woorden van de akte zijn duidelijk; zij moeten genomen worden in hun gebruikelijke en normale betekenis; verklaart de rechter deze op een andere wijze, dan miskent hij de bewijskracht van de akte en moet zijn vonnis worden verbroken op grond van de schending van artt. 1319 e.v.;

2. Indien de akte op zich zelf genomen, niet duidelijk is, en haar termen op verschillende wijze kunnen worden begrepen, dan moet zij worden verklaard. De rechter neemt zijn toevlucht tot extrinsieke feiten om ze te verklaren; hij beoordeelt deze feiten op bindende wijze; zulks is hem toegelaten mits hij de regelen van het schriftelijk bewijs niet miskent. Hij mag op deze extrinsieke feiten slechts steunen om de draagwijdte van de akte te begrijpen, om vast te stellen wat partijen gewild hebben dat in de akte zou geschreven zijn; hij mag zich van die extrinsieke feiten niet bedienen om het bewijs van de inhoud en de modaliteiten van de overeenkomst aan te nemen onafhankelijk van de akte, want op die wijze zou hij de artt. 1319, 1341 en 1353 B.W. betreffende het schriftelijk bewijs schenden;

3. De rechter kan steunen op de uitvoering, die partijen aan de overeenkomst hebben gegeven, teneinde de akte te verklaren. Daartoe is echter vereist dat het vaststaat, dat, aangaande het bestreden punt, de draagwijdte van de akte en die van de overeenkomst dezelfde wezen. Dan zal het verbod om de draagwijdte van de akte te bepalen door de draagwijdte van de overeenkomst, zijn reden van bestaan verliezen.

Immers, er kan worden bewezen door bekentenis, hetzij tegen, hetzij boven de inhoud van de akte. Wanneer derhalve de rechter aan de daden van uitvoering van de overeenkomst, verricht door de partijen, de waarde toekent van een buitengerechtigde bekentenis, dan zal hij uit deze bekentenis het bewijs van de inhoud en van de modaliteiten van de overeenkomst afleiden; hij zal de inhoud en de modaliteiten van de overeenkomst als bewezen beschouwen, maar hij zal niet de regelen van het schriftelijk bewijs hebben toegepast; hij zal de akte niet verklaard hebben, hij heeft de akte terzijde gelaten om de regelen van het bewijs door bekentenis toe te passen, welk bewijs gaat boven het schriftelijk bewijs. In dit geval zal er geen schending bestaan van de regelen betreffende het schriftelijk bewijs en het Hof van Verbreking heeft alleen te onderzoeken of de regelen aangaande het bewijs door bekentenis werden geschonden. (Zie: J. Simon en P. De Beus: Burgerlijk Wetboek, Tweede Druk, p. 370 e.v.).

De wet heeft voor de buitengerechtigde bekentenis geen enkele vorm voorgeschreven. De uitvoering van de overeenkomst is een vorm der buitengerechtigde bekentenis. (Vgl. De, Page III, n° 1032; Verbrek. 19 October 1944, Pas. 1945, 1, 15).

VREDEGERECHT TE LEUVEN

1ste Kanton. — 25 Januari 1947.

Vrederechter : M. A. Veltkamp.
Pleiters : Mrs. L. Tielemans en E. Van Dessel.

HUUROVEREENKOMST. — BESLUITWET VAN 12 MAART 1945. — VERZET TEGEN HUURVERLENGING TEN GUNSTE VAN BLOEDVERWANTEN IN DE ZIJLINIE. — GEEN BIZONDER GEWICHTIGE REDEN.

Het feit, dat de verhuurder zich in de noodzakelijkheid bevindt het huis te doen betrekken door bloedverwanten in de zijlinie, is geen bijzonder gewichtige reden om zich tegen de huurverlenging te verzetten.

Deze conclusie volgt uit de ontleding van het verslag aan den Regent, dat den tekst van de Besluitwet van 12 Maart 1945 voorafgaat en uit deze van het begrip en de vroegere rechtspraak ter zake van de uitzonderingswetten op de huurovereenkomsten.

P. De Roover t./ C. Porignaux - Verreydt.

Aangezien eischer vraagt te hooren zeggen dat hij recht heeft op de huurverlenging van het huis dat hij bewoont en dat gelegen is te Herent-Wijgmaal, Rotselaarschestraat, 130;

Aangezien weliswaar eischer dit kwestieus huis verkocht heeft op 13 April 1944 aan tweede verweerster; dat hij nochtans sedert 1 Mei 1944 huurder geworden is; verweerders hebben op 1 Mei 1944 den eigendom bekomen van het huis, alsook het genot daar zij huur aan eischers toestonden;

Aangezien de besluitwet van 12 Maart 1945 aldus van toepassing is;

Aangezien verweerders, om zich te verzetten tegen de huurverlenging, gevraagd door eischer, doen opmerken dat kwestieus huis eigen goed is van tweede verweerster en deze laatste inroept dat haar zuster kwestieus huis moet betrekken, omdat de huurprijs, die ze thans betaalt, niet meer draaglijk is;

Aangezien het verslag van den Regent, welk den tekst van de besluitwet van 12 Maart 1945 voorafgaat, vermeldt : « Het begrip bijzonder gewichtige reden wordt nauwkeurig bepaald door de rechtspraak die uit de uitzonderingswetten in zake huurovereenkomsten is ontstaan; zijn onder meer daarvoor bedoeld, bij het genot begane misbruiken, de noodzakelijkheid waarin de verhuurder zich bevindt de verhuurde perceelen of een gedeelte ervan zelf te betrekken of te laten betrekken door zijn bloedverwanten in de opgaande of nederdalende linie of deze van zijn echtgenoot, enz.... »;

Aangezien het woordje « enz. », niet bedoelt dat de verhuurder een gewichtige reden heeft om zich tegen de huurverlenging te verzetten, als hij zich in de noodzakelijkheid bevindt het huis te doen betrekken door bloedverwanten in collaterale linie, inderdaad, dit woordje wordt voorafgegaan door een komma, die bewijst dat het zinspeelt op andere gewichtige redenen die, buiten het misbruik van genot en de familie-aangelegenheden, van toepassing zijn;

Aangezien volgens het begrip en de vroegere

rechtspraak in zake uitzonderingswetten op de huurovereenkomsten aan den verhuurder het recht werd toegekend, als de noodzakelijkheid zich voordeed, zich te verzetten tegen de huurverlenging om het huis te laten betrekken door zijn bloedverwanten in opgaande linie of nederdalende linie of deze van zijn echtgenoot, maar niet door bloedverwanten in collaterale linie;

Aangezien de gewichtige reden niet kan in aanmerking komen;

Aangezien eischer aldus recht heeft op huurverlenging;

Om deze redenen :

Wij, Vrederechter :

Gelet op artikelen 2, 3, 4, 37, 41 en 64 der wet van 15 Juni 1935;

Zeggen dat eischer recht heeft op de huurverlenging van het huis dat hij bewoont en dat gelegen is te Wijgmaal-Herent, Rotselaarschestraat, 130, dit vanaf 1 Mei 1947 en gedurende de periode van toepassing van de besluitwet van 12 Maart 1945;

Verwijzen verweerders in de kosten, inbegrepen deze van het proces-verbaal van niet-verzoening, bedragende voor het geheel de som van 200,— frank, hierin niet begrepen deze van registratie van tegenwoordig vonnis noch van de tenuitvoerlegging ervan.

KRIJGSRAAD TE LEUVEN

18 Februari 1947.

Voorzitter: M. Peeters.

Substituut-Krijgsauditeur: M. Portaels.

Pleiters: Mrs H. Van Oekel, A. Smets en Tielemans.

MILITAIRE STRAFVORDERING. — BESLUITWET VAN 10 NOVEMBER 1945. — NIET GEHOMOLOGEERD TRANSACTIEVOORSTEL. — VERVOLGINGEN WEGENS DEZELFDE MISDRIJVEN VOOR EEN ANDEREN KRIJGSRAAD.

Krachtens art. I van de Besluitwet van 10 November 1945, betreffende de vereenvoudiging der rechtspleging inzake misdrijven tegen de uitwendige veiligheid van den Staat, kan de publieke vordering ten aanzien van die misdrijven, waarop het transactievoorstel slaat, slechts haar verder verloop nemen na de verwerping van de voorgestelde sancties door den krijgsraad, daar bij eventuele aanneming ervan aan de publieke vordering een einde wordt gesteld.

De krijgsraad is derhalve onbevoegd over de publieke vordering zoowel als over den eisch der burgerlijke partij betreffende de misdrijven, die het voorwerp van het transactievoorstel uitmaken, te vonnissen zoolang over de tusschen den beschuldigde en den krijgsauditeur gesloten dading geen uitspraak werd gedaan.

De Krijgsraad, waarbij het transactievoorstel niet ahangig is gemaakt, is onbevoegd daarover te beslissen.

Krijgsauditeur en Belgische staat t/ Goemans.

Aangezien vervolgingen ingesteld werden tegen den betichte :

1° wegens inbreuken beteugeld door art. 118bis S. W. B., gepleegd te Leuven en elders in België tusschen 10 Mei 1940 en 4 September 1944;

2° uit hoofde van inbreuk op art. 121bis S.W.B.:

Dat op grond van die betichtingen de Heer Krijgsauditeur een straf vordert van 20 jaar buitengewone hechtenis;

Aangezien betichte onder vorm van besluiten genomen ter zitting, opwerpt dat de Heer Krijgsauditeur te Antwerpen bij toepassing van de besluitwet van 10 November 1945 een gevangenisstraf van zes maand voorgesteld heeft aan betichte, die dit voorstel aanvaardde;

Dat verder de Heer Krijgsauditeur te Leuven, bij miskenning van de voorschriften van artikel 1, eindparagraaf van voormelde besluitwet, tegen den betichte een strafvordering zou gevorderd hebben die afwijkt van het transactievoorstel, zelfs voor de feiten voorzien door artikel 118bis van het S.W.B.;

Aangezien dient opgemerkt dat inderdaad op 14 November 1946 de Heer Krijgsauditeur te Antwerpen een voorstel tot dading aan betichte voorlegde, uit hoofde van inbreuk aan art. 118bis van het S.W.B. gepleegd te Leuven en te Antwerpen tusschen 1941 en 1944;

Dat betichte op denzelfden datum schuld bekende voor de feiten waarvan hij beticht werd en verklaarde zich te onderwerpen aan de voorgestelde sanctie, bestaande uit een gevangenisstraf van zes maand en een politietoezicht voor den duur van één jaar;

Aangezien de bundel van het Krijgsauditoraat te Antwerpen tot beschikking overgemaakt werd aan dit van Leuven zonder dat dit voorstel onderworpen werd aan het oordeel van den Krijgsraad en er dan ook niet uitgemaakt werd of er gronden zijn om het aan te nemen;

Aangezien het Openbaar Ministerie, bij besluiten genomen ter zitting beweert dat het voorstel tot dading slechts betrekking had op zekere bepaalde en door betichte erkende feiten vallende onder toepassing van artikel 118bis van het S.W.B., dan wanneer uit nieuwe bescheiden, andere feiten, die ook door hetzelfde wetsartikel beteugeld worden, aan het licht kwamen, zoodat zijn vordering tot vervolging op voet van artikel 118bis S. W. B. wel ontvankelijk zou zijn;

Aangezien niet uit het oog dient verloren dat de betichting, voorzien in het voorstel van transactie begrepen is naar den tijd en de plaats der feiten, in deze weerhouden in de rechtsvordering;

Dat bovendien het voorstel tot dading alle feiten omvat vallende onder toepassing van artikel 118bis van het S. W. B. én gepleegd van 1941 tot 1944 te Leuven en te Antwerpen, en niet alleen de feiten door betichte bekend op het oogenblik van het voorstel;

Dat naar de bewoordingen van artikel 1, eindparagraaf van voormelde besluitwet, de publieke vordering uit hoofde van de misdrijven voorzien in het transactievoorstel slechts haar verder verloop heeft na beoordeeling door den Krijgsraad van de voorgestelde sancties, hetgeen trouwens logisch is, vermits een gebeurlijke aanneming dezer, de publieke vordering doet vallen;

Aangezien de Krijgsraad van Leuven slechts te kennen heeft over de publieke vordering van den Heer Krijgsauditeur te Leuven;

Dat betichte weliswaar aanbiedt dat over het transactievoorstel zou beslist worden;

Dat dit echter niet aanhangig gemaakt werd bij den Krijgsraad van dezen zetel;

Dat de Krijgsraad niet mag vonnissen over de publieke vordering wat betichting A betreft, zolang er geen uitspraak gedaan is over het voorstel tot dading;

Aangezien dienvolgens de rechtsvorderingen dienen gesplitst en alleen uitspraak kan gedaan worden over de betichting B, die het voorwerp niet uitgemaakt heeft van een transactievoorstel;

Om deze redenen :

Alle verdere besluiten als tegenstrijdig of overbodig van de hand wijzende,

De Krijgsraad,

Verleent akte aan den betichte,

1° dat hij zich verzet tegen de vordering van het openbaar Ministerie tot toepassing eener straf dewelke afwijkt van deze die het voorwerp uitgemaakt heeft van het transactievoorstel;

2° dat hij aanbiedt dat over het transactievoorstel zou beslist worden;

Beslist dat hij in den huidige stand van de rechtspleging niet gemachtigd is te oordeelen over het transactievoorstel noch over de publieke vordering wat betreft de betichting A;

Splitst de rechtsvordering en recht sprekende over betichting B : (zonder belang);

Om deze beweegredenen :

De Krijgsraad beslissende op tegenspraak,

Gezien artikelen...;

Beslissende nopens den eisch van de burgerlijke partij;

Aangezien bij hare besluiten de burgerlijke partij haar eisch staaft op de omstandigheid dat betichte door zijn vijandelijke bedrijvigheid den duur van den oorlog verlengd heeft en de kosten van den weerstand vermeerderd;

Aangezien voldoende blijkt uit de mondelinge uitzetting, ter zitting gedaan door haar raadsman, Mr. Louis Tielemans, dat de eisch uitsluitend steunt op de feiten die onder toepassing vallen van de betichting A;

Aangezien de Krijgsraad niet gemachtigd is om over dezen eisch te kennen, om reden hij in den huidige stand van de rechtspleging ten gronde over de betichting A niet te oordeelen heeft;

Om deze redenen :

Verklaart zich niet gemachtigd thans over den eisch van de burgerlijke partij te kennen;

Behoudt de kosten voor.

OVERZICHT DER NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK

HOGE RAAD

24 Januari 1947

VERDELING VAN HET VERMOGEN DER VENNOOTSCHAP NA HAAR ONTBINDING. — DE VENNOOT HEEFT EEN VORDERINGSRECHT TOT TE-

RUGBETALING VAN HET BEDRAG DER VERMOGENSWAARDE VAN HETGEEN DOOR HEM IS INGEBRACHT, VOOR ZOVER DIT NIET DOOR ZIJN AANDEEL IN HET VERLIES DER MAATSCHAP MOCHT ZIJN OPGETEERD.

Het Burgerlijk Wetboek, in de artikelen 1655 (artikel 1832 C. C.) en volgende als een vereiste der overeenkomst van maatschap stellende, dat ieder der vennoten iets in gemeenschap moet brengen, doet daarbij uitkomen, dat dit in gemeenschap brengen door de vennoten geschiedt «met het oogmerk, om het daaruit ontstaande voordeel met elkander te delen».

Voor het begrip inbrengen (van geld of andere goederen of nijverheid) in een maatschap (iets in gemeenschap brengen, in de zin der wet, is derhalve kenmerkend, het doel van de inbrenger middelen te verschaffen ten dienste van het gemeenschappelijk winstdoel.

Bij de vorming van een gemeenschappelijk vermogen uit de vermogensbijdragen der vennoten, geschiedt zulks dan ook, ten einde kapitaal ter beschikking te stellen, benodigd voor de verwezenlijking van het vennootschapsdoel.

Aan de inbreng, als grond voor zodanig gemeenschappelijk maken van de vermogensbijdragen, is vreemd het oogmerk een vermogensverschuiving tussen de vennoten teweeg te brengen, door, langs de weg der gevormde vermogensgemeenschap, een deel van het vermogen van de ene vennoot op de andere te doen overgaan.

Overbrenging van vermogensbestanddelen uit het bijzonder vermogen van een vennoot in de mede-eigendom der gezamenlijke vennoten wordt in haar gevolgen bepaald door haar bijzonder doel.

Voor dit doel is slechts nodig, dat door het doen overgaan der bijgedragen gelden of goederen in een vermogensgemeenschap, de gezamenlijke vennoten de eigendom daarvan verwerven met de bijzondere bestemming deze ten behoeve van de vennootschap aan te wenden, zodat daarover voor de duur der maatschap en wel uitsluitend ter verwezenlijking harer doeleinden, mag worden beschikt.

Dit sluit geenszins in, dat door de inbrengende vennoot aan de gezamenlijke vennoten tevens wordt prijsgegeven zijn recht op de vermogenswaarde, welke zijn bijdrage vertegenwoordigt; zulks is ook onnodig opdat de bijeengebrachte gelden en goederen hun rol als inbreng kunnen vervullen.

Daarom behoudt — tenzij anders mocht zijn overeengekomen — de vennoot, die, met de bijzondere bestemming, de inbreng eigen, geld of goederen afstaat in de mede-eigendom der vennoten, het recht op de vermogenswaarde van het ingebrachte, zodat hij in geval van vereffening der maatschap, een vorderingsrecht heeft tot terugbetaling van het bedrag daarvan, voor zover dit niet door zijn aandeel in het verlies der maatschap mocht zijn opgeteerd.

(N. J. 1947, nr 71, met noot van E. M. Meyers.)

NOOT. In het hierboven samengevatte arrest heeft de Hoge Raad voor de eerste maal de vraag beantwoord, naar welke maatstaf het vermogen der vennootschap na haar ontbinding onder de vennoten moet worden verdeeld. Dat deze in de rechtsliteratuur veel besproken vraag zo zelden aan de rechter ter beoordeling is voorgelegd, vindt waarschijnlijk zijn oorzaak in de haast algemeen in de vennootschapsakten opgenomen crediteringsclausule, bepalend, dat de vennoten voor hun inbreng gecrediteerd zullen worden in de boeken der vennootschap, zoals de advocaat-generaal Rombach terecht in zijn conclusie bij het arrest van de Hoge Raad heeft opgemerkt. Door deze clausule wordt hetzelfde resultaat bereikt als door de thans door de Hoge Raad in het algemeen aanvaarde oplossing voor het geval, dat hieromtrent in het vennootschapscontract niets is bedongen.

Zowel in Frankrijk en in België als in Nederland werd de hierboven gestelde vraag door de schrijvers op drie wijzen beantwoord:

1ste opvatting: de verdeling van het vennootschapsvermogen moet in gelijke delen geschieden.

2de opvatting: de verdeling moet geschieden in evenredigheid van de in de vennootschapsovereenkomst vastgestelde aandelen in de winst.

3de opvatting: elk der vennoten, die geld of andere goederen heeft ingebracht, heeft recht op uitkering van de vermogenswaarde van zijn inbreng. Hetgeen overschiet wordt verdeeld naar ieders aandeel in de winst.

De 3de opvatting is de heersende onder de jongere schrijvers en is thans door de Hoge Raad aanvaard. De argumentatie van de Hoge Raad komt hierop neer, dat de inbreng slechts zolang gebonden mede-eigendom blijft als zijn bestemming zulks vereist. Met de vereffening van de vennootschap vervalt die bestemming en heeft ieder vennoot recht op de waarde van hetgeen hij heeft ingebracht, natuurlijk voor zover het vermogen van de vennootschap, na betaling der schulden, toereikend is.

BIBLIOGRAPHIE

Prof. Mr Jb. ZEYLEMAKER Jzn. : **Verleden, Heden en Toekomst van de Naamloze Vennootschap.** — Zwolle, N. V. Uitgeversmaatschappij W. E. J. Tjeenk Willink, 1947. 98 p.

Van de geschriften, die in de laatste jaren aan het probleem van de naamloze vennootschap werden gewijd, verdient deze studie van Prof. Zeylemaker zeker niet onopgemerkt te blijven. Zij is als het ware een bondige inventaris van de verschillende problemen, die zich in verband met de naamloze vennootschap gesteld hebben en stellen.

In de inleiding wijst Prof. Zeylemaker er terecht op, dat de figuur van de naamloze vennootschap niet alleen nationaal van belang is, maar vooral als internationaal verschijnsel. Het grootbedrijf, dat in de huidige maatschappelijke organisatie een aanzienlijke plaats inneemt, treedt op in de vorm van de aandelenmaatschappij, als een knooppunt van de belangen van bedrijf, kapitaalverschaffers, werknemers. Als zodanig een verschijningsvorm in de samenleving is zij een subject in die samenleving, dat actief aan het verkeer deelneemt. Maar de aandelenmaatschappij is ook een rechtssubject, een juridische constructie, een vorm, die het recht heeft doen ontstaan uit uitsluitend juridische behoeften, een rechtspersoon. In die hoedanigheid zijn aan haar rechtsgevolgen verbonden, die met de constructie samenhangen.

Deze beide functies hebben in de ontwikkeling van het instituut op elkander ingewerkt. De maatschappelijke behoeften deden de rechtspersoon ontstaan, de juridische mogelijkheden hadden een grote invloed op haar ontwikkeling en stelden haar in staat zich steeds aan te passen bij nieuwe behoeften.

De wereld van na de oorlog heeft nieuwe factoren naar voren gebracht, die de structuur van de samenleving in sterke mate zullen beïnvloeden. Wat zal in deze nieuwe wereld het lot van de naamloze vennootschap zijn? Zal zij haar rol hebben uitgespeeld of zal zij deze evolutie kunnen medemaken en zich aanpassen? Ter beantwoording van deze vragen is het van belang na te gaan, hoe de aandelenmaatschappij en meer in het bijzonder de naamloze vennootschap zich in de loop van haar bestaan heeft ontwikkeld om zo te bepalen, welke plaats zij thans inneemt en welke mogelijkheden zij voor de toekomst heeft. Zowel de juridische als de sociale zijde van het vraagstuk moeten daarbij worden beschouwd. Slechts door hun verband, hun wisselwerking te bestuderen, kan de levensvatbaarheid van het instituut ook voor een toekomstige maatschappij worden bepaald. Het is dit doel, dat Prof. Zeylemaker op het oog had bij het schrijven van deze studie.

In een eerste kapittel, zich vooral steunend op de publicaties van Van der Heyden en Van Mansvelt, onderzoekt hij hoe de aandelenmaatschappij zich ge-

leidelijk heeft ontwikkeld tot een particuliere onderneming, geheel losgemaakt uit de overheidsfeer, en onderlijnt hij hoe het eindstadium dezer ontwikkeling van belang is voor een juist begrip van de toekomst der eigenlijke naamloze vennootschap.

De wetgeving in het Wetboek van Koophandel wordt behandeld in het tweede kapittel, waarin tevens nadruk wordt gelegd op de tegenstelling, die door de wetgeving van 1838 tussen de N.V. naar de regels van het positieve recht en de N.V. van de praktijk werd geschapen, en hoe hierdoor een conflict op het einde der 19de eeuw ontstaat. Dit conflict, voornamelijk tussen de ondernemersgroep en de aandeelhouders, was niet specifiek Nederland-Frans, maar werkelijk internationaal. In een derde kapittel bespreekt Prof. Zeylemaker enkele middelen, die werden aangewend tot herstel van de ondernemersmacht in de N.V., nl. de oligarchische clausules, de ondernemersmacht door stemrechtuitoefening en de pogingen tot constructie van de aandelenmaatschappij op basis van belangenafweging in de verschillende belangengroepen.

Beschouwingen over «the managerial evolution» naar aanleiding van James Burnham's «The managerial revolution», over de aandelenmaatschappij als bedrijf en over het oneigenlijk gebruik van de rechtsvorm der naamloze vennootschap, vormen het onderwerp van het vierde, vijfde en zesde kapittel. In het zevende en laatste kapittel wordt een toekomstbeeld van de naamloze vennootschap ontworpen aan de hand van de zichtbare ontwikkelingslijnen uit de werkelijkheid van het heden en het verleden.

Deze aanwijzingen uit de inhoud van het geschrift van Prof. Zeylemaker tonen voldoende het karakter en de belangrijkheid van zijn studie aan. Wijzen wij er nog op, dat de schrijver uitstekend op de hoogte is van de maatschappelijke en juridische toestanden en ontwikkeling in de Angelsaksische landen, wier invloed op Europa sinds de laatste oorlog steeds toeneemt. V. L.

MEDEDELINGEN

HERZIENING VAN DE WETBOEKEN VAN STRAFRECHT EN VAN STRAFVORDERING

Onze wetboeken van Strafrecht en van Strafvordering zijn in menig opzicht verouderd en een herziening bleek dan ook sinds vele jaren wenselijk te zijn.

Op voorstel van de minister van Justitie werd bij besluit van de Regent d.d. 9 November 1946 een commissie opgericht, die de taak kreeg de herziening van de Wetboeken van Strafrecht en van Strafvordering voor te bereiden. Het voorzitterschap dezer commissie wordt waargenomen door de heer Leon Cornil, procureur-generaal bij het Hof van Verbreking, terwijl de heer Maurice Verbaet, oud-minister van Justitie, als onder-voorzitter fungeert. Leden zijn: H. Bekaert, P. Bondue, Ridder A. Braas, Th. Collignon, J. Constant, Paul Cornil, W. J. Ganshof van der Meersch, N. Gunzburg, J. M. Rubbrecht, S. Sasserath, J. Simon, L. Van Beirs, Charles Van Reepingen, S. Huynen en J. Richard, deze beide laatsten in de hoedanigheid van secretarissen.

Op 14 Maart j.l. vergaderde de «Studiecommissie voor de Herziening van het Strafrecht en de Strafvordering» voor de eerste maal en werd een aanvang gemaakt met de werkzaamheden. De toenmalige minister van Justitie, Mr Albert Lilar, sprak een merkwaardige rede uit, waarin hij vooral wees op hetgeen in ons land op het gebied van het strafrecht en de penitentiaire wetenschap in het verleden werd gepresteerd.

Wij juichen gaarne de oprichting van een dergelijke

studiecommissie toe, betwijfelen echter, dat zij snelle en tastbare resultaten zal opleveren. Wij staan over het algemeen sceptisch tegenover commissies met talrijke leden en hadden ten aanzien van de eenheid en het dringend karakter van het te verrichten werk liever een regeringscommissaris zien belast worden met deze taak. De ervaring, die ons land met het instituut van de regering'scommissarissen heeft opgedaan, alsmede het voorbeeld van de ons omringende landen, zijn in deze ongetwijfeld niet te onderschatten.

Nu deze commissie haar werkzaamheden begonnen heeft, zouden wij een dubbele wens willen uitspreken: vooreerst, dat zij zich niet uitsluitend zou laten leiden door het Franse voorbeeld, maar ook zou uitzien naar hetgeen in andere landen, in het bijzonder in Nederland, inzake vereenvoudiging en hervorming van het strafrecht en de strafvordering werd verwezenlijkt en vooropgezet. En de tweede wens is, dat het Nederlands niet stiefmoederlijk zou behandeld worden, zodat wij ons, gelijk in het verleden, zouden moeten tevreden stellen met min of meer goede, of slechte vertalingen. A. M.

CRIMINOLOGISCHE LEZINGEN TE UTRECHT

Het Criminologisch Instituut der Rijksuniversiteit te Utrecht organiseert, in samenwerking met de Juridische Faculteit, in de maand Mei een viertal voordrachten, waarin op 6, 13, 20 en 29 Mei gesproken zal worden over: Misdad en Misdadiger in het Sprookje (spr.: Mevr. E. Fryling-Schreuder, Amsterdam), in het Volkslied (spr.: Dr J. Moormann, Nijmegen), in de Detectiveroman (spr.: Dr G. Th. Kempe, Utrecht), en in de Belletrie (spr.: Mej. Dr J. de Clerck, Leuven).

De voordrachten worden gehouden in de collegezaal van het Botanisch Laboratorium, Lange Nieuwstraat 106, en zijn gratis toegankelijk voor studenten en genodigden. Andere belangstellenden kunnen zich om inlichtingen wenden tot het Criminologisch Instituut, Trans 12, Utrecht.

A.I.P.P.I.-CONGRES TE 'S-GRAVENHAGE

De Internationale Vereniging voor de Bescherming van de Industriële Eigendom, naar de initialen van haar Franse naam kortweg A.I.P.P.I. genoemd, houdt van 26 tot 31 Mei 1947 een congres te 's-Gravenhage, onder de hoge bescherming van Zijne Excellentie Dr G. W. M. Huysmans, minister van Economische Zaken.

Op de agenda staan de volgende onderwerpen: uitbreiding van de bevoegdheden van het Internationaal Bureau te Bern, uitlegging van het Unie-verdrag van Parijs, recht van voorrang bij openbaarmaking der uitvinding vóór het aanvragen van een octrooi, wijze van inroepen van het recht van voorrang, wettelijke bescherming van nieuwe plantensoorten, verandering van een aanvullingsoctrooi in een hoofdoctrooi, toekenning aan eigen onderdanen van de voordelen van het Unie-verdrag, bescherming van tekeningen en modellen in de verschillende landen, bescherming van wapens van openbare lichamen, vertaling van het merk, territoriale beperking van internationale merken en vrije overdracht van het merk.

Belangstellenden kunnen zich wenden tot de heer secretaris van de Nederlandse Groep der A.I.P.P.I., Koninginnegracht 71, 's-Gravenhage.

INTERNATIONAAL CONGRES VOOR STRAFRECHT TE GENEVE

In de eerste helft van de maand Augustus zal te Genève het vijfde congres van de « Association Internationale de Droit Pénal » worden gehouden.

Op de agenda staan twee onderwerpen: 1. Op welke wijze kan een Staat, door zijn interne wetgeving, bijdragen om de vrede van een andere Staat te verzekeren? 2. Het legaliteits- of opportuniteitsbeginsel in zake vervolgingen op strafgebied.

Aan het congres kunnen deelnemen: advocaten, dokters in de rechten, magistraten, enz.

ONGEORLOOFDE VERSTREKKINGEN AAN EEN GEDETINEERDE

De Raad van Toezicht (Tuchtraad) der Balie te Amsterdam heeft de straf van berisping opgelegd aan een advocaat, die ter gelegenheid van een door hem aan een elders gedetineerde cliënt gebracht bezoek, die cliënt boter, sigaretten, lucifers en zuurtjes had overhandigd.

Deze advocaat had zich reeds eerder aan een soortgelijk feit schuldig gemaakt en te dier zake een terechtwijzing van de Raad ontvangen. De Raad overwoog in zijn desbetreffende beschikking (zie *Advocatenblad*, 1947, nr 3, p. 70), « dat de advocaat, handelende zoals hij deed, op ernstige wijze het door de wetgever in de raadsman gestelde vertrouwen heeft geschonden, welk vertrouwen blijkt uit de bepaling, dat de raadsman vrije toegang heeft tot de gedetineerde en met hem alleen kan spreken; dat de advocaat daardoor tevens in ernstige mate de eer van de stand der advocaten heeft geschaad, o.m. omdat het gevolg van de tersluikse verstrekking van eet- en/of rookwaren door een advocaat aan een gedetineerd cliënt kan zijn en geweest is, dat alle gedetineerden na het bezoek van hun raadsman worden gefouilleerd; dat hij bovendien in het algemeen het onbelemmerde verkeer van de raadsman met zijn gedetineerde cliënt in gevaar heeft gebracht. »

RECHTERLIJK LEVEN

Bij besluiten van de Regent van 28 April 1947:

Is aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren, met ingang van 2 Mei 1947, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen waar te nemen, de heer Lox, bijgevoegd rechter in die rechtbank;

Is aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren, met ingang van 2 Mei 1947, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waar te nemen, de heer Vroomans, bijgevoegd rechter in die rechtbank.

TIJDSCHRIFTEN

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. Jaargang 1947, afl. 18, 3 Mei 1947. — Prof. Mr G. E. Langemeijer, Oorlogsmisdad. — Mr R. L. Drilmsma, Een vraag en een antwoord. — Opmerkingen en Mededelingen: Mr F. Van Blerkom, Pro Deo. — Rechtspraak van de week. — Mededelingen van de N. J. V. — Boek-aankondigingen. — Tijdschriften. — Berichten.

WEEKBLAD VOOR PRIVAATRECHT, NOTARIS-AMBT EN REGISTRATIE. — 78ste jaargang, nr 3980, Zaterdag 3 Mei 1947. — Mr H. Schuttevaer, Samenloop van Nederlandse en Noord-Amerikaanse Successiebelasting. — Boek-aankondiging. — Tijdschriften. — Rechtsvragen. — Berichten en Mededelingen. — Broederschap der Candidaat-Notarissen. — Benoemingen, Overlijden, enz.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. 62ste jaargang, nr 3724, 27 April 1947. — Louis Guyaux: La répression de l'avortement. — Jurisprudence. — Tribunaux Militaires. — La Chronique Judiciaire: E. A. Flagey: La rééducation des inciviques.

— 62ste jaargang nr 3725, 4 Mei 1947. — Charles De Visscher: Réflexions sur l'Organisation Internationale. — La vie du droit: Le reçu pour solde de tout compte: André Lagasse. — Jurisprudence. — La chronique Judiciaire.